

Remisspromemoria – förslag till föreskrifter om resolution

Sammanfattning

Riksgäldskontoret (Riksgälden) föreslår föreskrifter om resolution. Föreskrifterna gäller huvudsakligen för kreditinstitut och värdepappersbolag, men även vissa andra företag berörs. Dessutom föreslås att Riksgäldens föreskrifter till förordningen (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl. upphävs.¹

Genom de föreslagna föreskrifterna genomförs de delar av krishanteringsdirektivet som inte genomförs i svensk rätt genom lag.² De föreslagna föreskrifterna utgör därmed ett led i den reglering som regeringen föreslår i lagrådsremissen Genomförande av krishanteringsdirektivet (i det följande benämnd lagrådsremissen). Föreskrifterna är nödvändiga för att direktivet ska anses genomfört i svensk rätt.

De föreslagna föreskrifterna innehåller i huvudsak bestämmelser om minimikravet på nedskrivningsbara skulder (MREL). Bestämmelserna gäller vilka skulder som får användas för att uppfylla minimikravet, vilka kriterier som ska ligga till grund för ett beslut om minimikravet samt vilken typ av kvalificerade skulder som Riksgälden i det enskilda fallet får besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet med. Riksgälden föreslår även bestämmelser om omstruktureringsplaner.

Den föreslagna lagen – och därmed även föreskrifterna – förväntas medföra stora positiva effekter för samhället i stort. För företagen innebär regleringen samtidigt att det kommer att ställas krav som kommer att medföra vissa kostnader.

Föreskrifterna föreslås träda i kraft samtidigt som den föreslagna lagen (2015:000) om resolution och övriga lagändringar.

Promemorian innehåller även en redogörelse för vissa föreskrifter om resolution som Riksgälden har för avsikt att ta fram vid en senare tidpunkt.

---

¹ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2008:1) till förordning (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

Innehållsförteckning

1	Förslag till föreskrifter.....	1
1.1	Förslag till föreskrifter om resolution.....	1
1.2	Förslag till föreskrifter om upphävande av Riksgäldens föreskrifter till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.	5
2	Utgångspunkter.....	6
2.1	Bakgrund.....	6
2.2	Ett komplext regelverk.....	7
2.3	Målet med föreskrifterna.....	7
2.4	Nuvarande och kommande regelverk.....	7
2.5	Regleringsalternativ.....	8
2.6	Rättsliga förutsättningar.....	9
3	Motivering och överväganden.....	9
3.1	Minimikravet på nedskrivningsbara skulder.....	9
3.1.1	Allmänt.....	9
3.1.2	Medräkningsbara skulder.....	9
3.1.3	Kriterier till grund för ett beslut om minimikravet.....	12
3.1.4	Beslut om att minimikravet ska uppfyllas med vissa typer av instrument.....	15
3.2	Omstruktureringsplaner.....	16
3.2.1	Allmänt.....	16
3.2.2	Omstruktureringsplanens innehåll.....	17
3.3	Register över avtal.....	18
3.3.1	Allmänt.....	18
3.3.2	Riksgälden avvaktar med att ta fram föreskrifter om avtalsregister.....	19
3.4	Uppgiftsskyldighet för företagen.....	20
3.5	Upphävande av föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.....	21
3.5.1	Allmänt.....	21
3.5.2	Riksgälden föreslår att föreskrifterna upphävs.....	22
4	Förslagets konsekvenser.....	22
4.1	Allmänt.....	22
4.2	Konsekvenserna för samhället.....	23
4.3	Konsekvenserna för konsumenterna.....	24
4.4	Konsekvenserna för företagen.....	24
4.4.1	Allmänt.....	24
4.4.2	Minimikravet på nedskrivningsbara skulder.....	24
4.4.3	Omstruktureringsplaner.....	25
4.4.4	Upphävande av föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.	26
4.5	Konsekvenser för Riksgälden.....	26

1 Förslag till föreskrifter

Riksgälden har följande förslag till föreskrifter.

1.1 Förslag till föreskrifter om resolution

Riksgäldskontoret föreskriver³ följande med stöd av X och X §§ förordningen (2015:X) om resolution.

1 kap. Föreskrifternas innehåll

- 1 § Dessa föreskrifter innehåller bestämmelser om
1. minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap. lagen (2015:000) om resolution, och
  2. omstruktureringsplaner enligt 21 kap. 5 § lagen om resolution.

Definitioner

- 2 § Termer och uttryck som används i föreskrifterna har samma betydelse och tillämpningsområde som i lagen (2015:000) om resolution.

2 kap. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

- 1 § Detta kapitel innehåller bestämmelser om minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap. lagen (2015:000) om resolution.

Medräkningsbara skulder

- 2 § En kvalificerad skuld får endast användas för att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution om

1. den obligation eller annan skuldförbindelse som skulden hänför sig till är fullt betald,
2. företaget inte självt innehar obligationen eller skuldförbindelsen,
3. företaget inte har ställt säkerhet för skulden,

---

³ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190-348, Celex 32014L0059).

4. företaget inte direkt eller indirekt har finansierat förvärvet av obligationen eller skuldförbindelsen,
5. obligationens eller skuldförbindelsens återstående löptid är minst ett år,
6. skulden inte hänför sig till ett derivat, och
7. skulden inte hänför sig till en sådan kvalificerad insättning som omfattas av förmånsrätt enligt 13 b § förmånsrättslagen (1970:979).

Om en borgenär enligt de villkor som gäller för skulden har rätt att kräva återbetalning i förtid, ska skuldens förfallodag vid beräkning av den tid som anges i första stycket 5 vara den dag då rätten till förtida återbetalning infaller.

3 § Om det begärs av Riksgäldskontoret, ska ett företag lämna uppgifter som visar att ett beslut om att skriva ned eller konvertera en skuld som omfattas av lagstiftningen i ett tredje land, får verkställas i det landet.

Om företaget inte lämnar sådana uppgifter som avses i första stycket, eller om de uppgifter som lämnats inte visar att ett beslut om nedskrivning eller konvertering får verkställas i det tredje landet, får skulden inte användas för att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Kriterier till grund för beslut om minimikravet

4 § Bestämmelser om hur minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska fastställas finns i 4 kap. 3 § lagen (2015:000) om resolution och kommissionens delegerade förordning (EU) nr xxx/xx av den x xx xxxx om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn om [...]. Därutöver gäller vad som anges i 5–8 §§.

5 § Vid beslut om minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska hänsyn tas till

1. behovet av kvalificerade skulder för att säkerställa att förluster kan absorberas och att kärnprimärkapitalrelationen kan återställas vid användning av skuldnedskrivningsverktyget,
2. företagets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil,
3. i vilken utsträckning insättningsgarantin kan bidra till finansieringen av företagets resolution, samt
4. i vilken utsträckning företagets fallissemang skulle påverka den finansiella stabiliteten negativt.

6 § Den nivå på kärnprimärkapitalrelationen som avses i 5 § 1 är den nivå som är nödvändig för att

1. företaget ska fortsätta att uppfylla villkoren för verksamheten enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, lagen (2014:966) om kapitalbuffertar samt lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag, och
2. bevara ett tillräckligt förtroende för företaget på marknaden.

7 § Om det i företagets resolutionsplan anges att vissa kategorier av kvalificerade skulder kan komma att undantas från skuldnedskrivning vid resolution ska hänsyn tas till behovet av att säkerställa att företaget innehar tillräckligt med andra kvalificerade skulder för att kunna absorbera förluster och återställa kärnprimärkapitalrelationen till den nivå som anges i 6 § 1. Därutöver ska vad som anges i 5 § beaktas.

Vad som sägs i första stycket ska även gälla om det i företagets resolutionsplan anges att vissa kategorier av kvalificerade skulder kan komma att överföras som en del av en partiell överföring vid resolution.

8 § Vid fastställandet av minimikravet på nedskrivningsbara skulder för ett dotterföretag ska särskild hänsyn tas till dotterföretagets storlek, affärsmodell, riskprofil och kapitalbas. För ett dotterföretag som inte är dotterinstitut i en gränsöverskridande koncern ska hänsyn även tas till det krav på nedskrivningsbara skulder som beslutats på gruppnivå.

Beslut om att minimikravet ska uppfyllas med vissa typer av instrument

9 § De typer av kvalificerade skulder som avses i 4 kap. 4 § lagen (2015:000) om resolution är endast sådana skulder som omfattas av avtalsvillkor som innebär att skulden

1. ska skrivas ned eller konverteras före andra kvalificerade skulder vid användning av skuldnedskrivningsverktyget, och
2. vid konkurs ska återbetalas först efter att övriga kvalificerade skulder har återbetalats.

3 kap. Omstruktureringsplaner

1 § Detta kapitel innehåller bestämmelser om vad en omstruktureringsplan enligt 21 kap. 5 § lagen (2015:000) om resolution ska innehålla. Bestämmelser om innehållet i en omstruktureringsplan finns även i kommissionens delegerade förordning (EU) xxx/xxx av den x xx xxxx om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn om [...].

Innehåll

2 § En omstruktureringsplan ska innehålla

1. en detaljerad analys av orsakerna till att företaget fallerat eller sannolikt skulle ha fallerat,
2. en beskrivning av de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess långsiktiga livskraft, samt
3. en tidsplan för genomförandet av de åtgärder som anges i 2.

3 § Sådana åtgärder som anges i 2 § 2 kan bland annat vara att

1. omstrukturera verksamheten,
2. förändra företagets operativa system och affärsmodell,
3. avyttra förlustbringande verksamheter, eller
4. sälja tillgångar eller verksamhetsgrenar.

Dessa föreskrifter träder i kraft [...].

1.2 Förslag till föreskrifter om upphävande av Riksgäldens föreskrifter till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.

Riksgäldskontoret föreskriver med stöd av 17 § förordningen (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl. att Riksgäldskontorets föreskrifter (2008:1) till förordning (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl. ska upphöra att gälla den [...].

2 Utgångspunkter

2.1 Bakgrund

Finanskrisen 2008 satte ljuset på de svårigheter som råder för myndigheter när det gäller att hantera problem i banker och andra finansiella företag på ett effektivt sätt. Det gällde särskilt problem i banker som bedriver gränsöverskridande verksamhet. Krisen orsakade mycket stora samhällsekonomiska kostnader. Inom EU hanterade medlemsstaterna krisen på olika sätt med olika resultat, vilket i stor utsträckning berodde på skillnader mellan de nationella regelverken samt olika erfarenheter från tidigare kriser. Mot den bakgrunden lämnade Europeiska kommissionen (kommissionen) i juni 2012 förslag till ett direktiv med ett ramverk för hantering av banker, kreditmarknadsföretag och värdepappersföretag i kris.⁴ Förslaget ledde sedermera fram till krishanteringsdirektivet som antogs av Europaparlamentet och Europeiska unionens råd (rådet) i maj 2014.

Krishanteringsdirektivet utgör ett ramverk för resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, samt vissa företag som ingår i samma koncern som sådana företag. Med resolution avses ett särskilt förfarande som kan användas som ett alternativ till att försätta ett fallerande företag i konkurs om en konkurs skulle medföra alltför stora samhällsekonomiska kostnader. Förfarandet bygger på att hela eller delar av verksamheten ska kunna fortsätta att bedrivas om det krävs för att bevara den finansiella stabiliteten. Samtidigt ska eventuella förluster bäras av det fallerande företagets ägare och borgenärer på i princip samma sätt som i en vanlig konkurs. På så sätt förhindras att staten tvingas bära förluster av omsorg om den finansiella stabiliteten, vilket ofta varit fallet i tidigare kriser.

Krishanteringsdirektivet syftar dels till att ge möjlighet att rekonstruera eller avveckla sådana fallerande företag, dels till att undvika att enskilda företag hamnar i problem som kan framtvinga resolution. Bestämmelserna i direktivet behandlar i huvudsak resolution, förberedelser för ett sådant förfarande samt förebyggande åtgärder.

---

⁴ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och rekonstruktion av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 77/91/EEG och 82/891/EG och direktiven 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG och 2011/35/EG samt förordning (EU) nr 1093/2010 av den 6 juni 2012, COM (2012) 280 final.

2.2 Ett komplext regelverk

Det samlade regelverket om resolution kommer att bestå av en mängd olika regleringar på olika nivåer. Det rör sig om såväl EU-reglering som nationell reglering.

Krishanteringsdirektivet kommer att genomföras i svensk rätt genom lag, förordning och myndighetsföreskrifter. Ett antal bestämmelser i direktivet ger vidare kommissionen befogenhet att anta så kallade delegerade akter och genomförandeakter. Dessa rättsakter ska fylla ut och anpassa direktivets mer allmänt hållna regler. I vissa fall har Europeiska bankmyndigheten (Eba) getts i uppdrag att ta fram förslag till delegerade akter och genomförandeakter. Dessa rättsakter blir sedan bindande genom att kommissionen antar dem. I de fallen kallas rättsakterna bindande tekniska standarder för tillsyn. Tekniska standarder antas i form av förordning eller beslut blir därför direkt gällande i Sverige.

Utöver detta kommer Eba att anta riktlinjer för tillämpningen av direktivet. Dessa riktlinjer har en rättslig betydelse i Sverige som påminner om vad som gäller för allmänna råd.⁵

2.3 Målet med föreskrifterna

I lagrådsremissen föreslår regeringen att krishanteringsdirektivet ska genomföras i svensk rätt huvudsakligen genom lagen om resolution. Regeringen föreslår även att vissa avgränsade delar av direktivet ska genomföras i föreskrifter. De nu föreslagna föreskrifterna utgör därför en del av genomförandet av direktivet. Målet med föreskrifterna sammanfaller således med målen för den nya lagstiftning som regeringen föreslår. Föreskrifterna är nödvändiga för att direktivet ska anses genomfört i svensk rätt.

Riksgälden avser att uppnå målet med föreskrifterna genom att genomföra aktuella delar av direktivet.

2.4 Nuvarande och kommande regelverk

Centrala bestämmelser avseende hantering av kreditinstitut i kris finns i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen). Stödlagen omfattar enbart kreditinstitut, till skillnad från krishanteringsregelverket som även omfattar värdepappersbolag och vissa koncernföretag.

Med stöd av de bemyndiganden som finns i 17 § förordningen om statliga garantier till banker m.fl. har Riksgälden meddelat föreskrifter till

---

⁵ Se Finansinspektionens promemoria Genomförande av de europeiska tillsynsmyndigheternas riktlinjer och rekommendationer (FI Dnr 12-12289), s. 8.

förordningen.⁶ Riksgälden har sedan juni 2011 emellertid inte längre mandat att ställa ut garantier enligt förordningen.

Regeringen lämnar i lagrådsremissen – förutom förslag på en lag om resolution – även förslag till en rad ändringar i andra lagar. Bland annat föreslås att stödlagen upphävs och ersätts av en ny lag om förebyggande statligt stöd. Som en konsekvens av detta föreslår Riksgälden att de ovan nämnda föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl. upphävs.

Riksgälden föreslår att de nu aktuella föreskrifterna – både föreskrifterna om resolution och föreskrifterna om upphävande av föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl. – ska träda i kraft samtidigt som lagen om resolution och övriga lagändringar.

2.5 Regleringsalternativ

Som framgår av avsnitt 2.3 föreslår regeringen att vissa avgränsade delar av krishanteringsdirektivet ska genomföras i föreskrifter.

Bindande föreskrifter är nödvändiga för att direktivet ska anses genomfört i svensk rätt. Av den anledningen saknas alternativa sätt för Riksgälden att hantera de aktuella delarna av direktivet.

Medlemsstaterna får införa strängare regler än de som anges i direktivet under förutsättning att de är allmänt giltiga och inte står i strid med direktivet eller tillhörande delegerade akter och genomförandeakter (artikel 1.2 i direktivet). Strängare regler kan t.ex. syfta till att ytterligare stärka den finansiella stabiliteten.

En nationell reglering som går utöver direktivet kan emellertid minska graden av harmonisering och därmed försvåra gränsöverskridande verksamhet. Sådana regler kan även medföra en konkurrensnackdel för de berörda företagen gentemot företag i andra länder. Av den anledningen väljer nu Riksgälden att ta fram föreskrifter som är direktivnära.

Riksgälden har vid framtagandet av föreskrifterna även beaktat de förslag till delegerade akter och genomförandeakter som för närvarande hanteras inom Eba.

---

⁶ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2008:1) till förordning (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl.

2.6 Rättsliga förutsättningar

De föreslagna föreskrifterna kräver bemyndiganden. Riksgälden utgår i detta föreskriftsförslag från att regeringen kommer att ge myndigheten de bemyndiganden som föreslås i lagrådsremissen.

3 Motivering och överväganden

I det följande redogör Riksgälden för de föreslagna föreskrifterna. När det hänvisas till lagen om resolution är det regeringens förslag till lag om resolution i lagrådsremissen som avses.

3.1 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

3.1.1 Allmänt

I lagen om resolution finns bestämmelser om minimikrav på nedskrivningsbara skulder (4 kap.). Bestämmelserna innebär att det ställs krav på att ett företags kvalificerade skulder och kapitalbas tillsammans måste vara av viss minsta storlek i förhållande till företagets totala skulder och kapitalbas, för att företaget – om det i framtiden fallerar – ska kunna hanteras genom resolution. Syftet med bestämmelserna är att begränsa risken för att ett företag som fallerar, och blir föremål för resolution, inte har tillräckligt med kapital och kvalificerade skulder som kan skrivas ned (förlustabsorbering) eller konverteras (återkapitalisering).

3.1.2 Medräkningsbara skulder

Riksgäldens förslag: En kvalificerad skuld får endast användas för att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution om

1. den obligation eller annan skuldförbindelse som skulden hänför sig till är fullt betald,
2. företaget inte självt innehar obligationen eller skuldförbindelsen,
3. företaget inte har ställt säkerhet för skulden,
4. företaget inte direkt eller indirekt har finansierat förvärvet av obligationen eller skuldförbindelsen,
5. obligationens eller skuldförbindelsens återstående löptid är minst ett år,
6. skulden inte hänför sig till ett derivat, och
7. skulden inte hänför sig till vissa kvalificerade insättningar som omfattas av förmånsrätt enligt förmånsrättslagen (1970:979).

Om en borgenär enligt de villkor som gäller för skulden har rätt att kräva återbetalning i förtid, ska skuldens förfallodag vid beräkning av löptiden vara den dag då rätten till förtida återbetalning infaller.

Om det begärs av Riksgälden, ska ett företag lämna uppgifter som visar att ett beslut om att skriva ned eller konvertera en skuld som omfattas av lagstiftningen i ett tredje land får verkställas i det landet.

Om företaget inte lämnar sådana uppgifter som avses i ovanstående stycke, eller om de uppgifter som lämnats inte visar att ett beslut om nedskrivning eller konvertering får verkställas i det tredje landet, får skulden inte användas för att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Samtliga kvalificerade skulder kan komma att bli föremål för nedskrivning eller konvertering i samband med resolution. Dock får endast vissa kvalificerade skulder räknas med vid bedömningen av om minimikravet på nedskrivningsbara skulder är uppfyllt. Artiklarna 45.4 och 45.5 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om vad som utgör en medräkningsbar skuld. Genom dessa bestämmelser säkerställs att endast sådana skulder som i de flesta fall kommer att kunna bli föremål för nedskrivning eller konvertering, beaktas vid bedömningen av om minimikravet är uppfyllt.

I artikel 45.4 i direktivet anges ett antal villkor som ska vara uppfyllda för att en skuld ska anses medräkningsbar. Villkoren motsvarar till viss del de villkor som ställs upp för att ett primärkapitaltillskott ska få ingå i det övriga primärkapitalet enligt artikel 52.1 a–c i tillsynsförordningen.⁷

Till att börja med krävs att det instrument som skulden hänför sig till – en obligation eller annan skuldförbindelse – har getts ut, dvs. det har placerats på marknaden, och är fullt betalt. Skulden får vidare inte vara av sådant slag att företaget riskerar att stå för de förluster som en nedskrivning eller konvertering kan leda till, t.ex. för att företaget har ställt ut en säkerhet för skulden. Med säkerhet avses t.ex. borgen, panträtt och säkerhetsöverlåtelse. Skulden får inte heller vara till företaget självt. Så skulle kunna bli fallet om företaget köper tillbaka ett instrument som det tidigare har gett ut.

För att en skuld ska vara medräkningsbar får företaget inte heller – vare sig direkt eller indirekt – ha finansierat förvärvet av den obligation eller annan skuldförbindelse som skulden hänför sig till, eftersom en nedskrivning eller konvertering i så fall sannolikt skulle leda till att företaget blir tvunget att erkänna en förlust på det lån som har finansierat förvärvet. Detta skulle innebära att en nedskrivning eller en konvertering av skulden inte förstärker företagets kapitalposition; det nya kapitalet skulle ätas upp av förlusterna på lånet. Skälet till att direktivets bestämmelser även omfattar

---

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

indirekt finansiering torde vara att förhindra ett kringgående av regelverket. Så skulle t.ex. kunna ske genom att ett företag – i syfte att redovisa en större andel medräkningsbara skulder – lånar ut pengar till ett annat företag som i sin tur överför lånemedlen till ett anknutet företag som använder lånemedlen för att investera i det förstnämnda företagets skuldinstrument.

För att vara medräkningsbar ska skulden vidare ha en löptid på minst ett år. Det bör i sammanhanget framhållas att minimikravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt. Skulderna kan därför behöva bytas ut och ersättas med andra skulder med längre löptid vid en senare tidpunkt. Om en skuld ger borgenären rätt att kräva återbetalning i förtid ska skuldens förfallodag vara den första dag som den rätten uppkommer.

Vidare får inte skulder som hänför sig till derivat användas för att uppfylla minimikravet. Derivat definieras i krishanteringsdirektivet genom en hänvisning till förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se artikel 2.1.65 i krishanteringsdirektivet).⁸

Slutligen får inte heller vissa kvalificerade insättningar som omfattas av förmånsrätt användas för att uppfylla minimikravet. De kvalificerade insättningar som avses är sådana insättningar som inte är garanterade insättningar enligt lagen om resolution och som avser 1.) fysiska personer, 2.) vissa mikroföretag samt små och medelstora företag, och 3.) insättningar som har gjorts genom en filial utanför EES till ett svenskt företag och som skulle betraktas som insättningar avseende sådana personer eller företag som avses i 1.) och 2.) om de inte hade gjorts genom filialen.

För att genomföra direktivet föreslår Riksgälden att bestämmelser motsvarande artikel 45.4 tas in i föreskrifter. Vilka kvalificerade insättningar som inte får användas för att uppfylla minimikravet bör framgå genom en hänvisning till förmånsrättslagen (1970:979).

Artikel 45.5 i direktivet innehåller bestämmelser om skulder som omfattas av lagstiftningen i ett tredje land. När det gäller sådana skulder kan möjligheten till nedskrivning eller konvertering bero på lagstiftningen i det landet. Av artikeln följer att resolutionsmyndigheten i dessa fall får kräva att företaget ska visa att ett eventuellt beslut om att skriva ned eller konvertera skulden skulle kunna verkställas i det landet. Myndigheten ska i detta sammanhang bl.a. beakta villkoren i det avtal som skulden omfattas av, internationella avtal om erkännande av resolutionsförfaranden samt andra omständigheter som kan vara av betydelse. Om

---

⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

resolutionsmyndigheten inte är övertygad om att ett eventuellt beslut om att skriva ned eller konvertera skulden skulle kunna verkställas enligt lagstiftningen i det tredje landet får skulden inte användas för att uppfylla minimikravet.

För att genomföra direktivet föreslår Riksgälden att bestämmelser motsvarande artikel 45.5 tas in i föreskrifter.

3.1.3 Kriterier till grund för ett beslut om minimikravet

Riksgäldens förslag: Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska beslutas med hänsyn till följande kriterier:

1. Behovet av kvalificerade skulder för att säkerställa att förluster kan absorberas och att kärnprimärkapitalrelationen kan återställas vid användning av skuldnedskrivningsverktyget.
2. Företagets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.
3. I vilken utsträckning insättningsgarantin kan bidra till finansieringen av företagets resolution.
4. I vilken utsträckning företagets fallissemang kan komma att påverka den finansiella stabiliteten negativt.

Kärnprimärkapitalrelationen ska kunna återställas till den nivå som är nödvändig för att företaget ska fortsätta att uppfylla villkoren för att bedriva verksamhet och för att bevara ett tillräckligt förtroende för företaget på marknaden.

Om det i företagets resolutionsplan anges att vissa kategorier av kvalificerade skulder kan komma att undantas från skuldnedskrivning, ska hänsyn även tas till behovet av att säkerställa att företaget innehar tillräckligt med andra kvalificerade skulder för att kunna absorbera förluster och återställa kärnprimärkapitalrelationen. Detsamma gäller om det i företagets resolutionsplan anges att vissa kategorier av kvalificerade skulder kan komma att överföras som del av en partiell överföring vid resolution.

Vid beslut om minimikravet på nedskrivningsbara skulder för ett dotterföretag ska särskild hänsyn tas till dotterföretagets storlek, affärsmodell, riskprofil och kapitalbas. För ett dotterföretag som inte är dotterinstitut i en gränsöverskridande koncern ska hänsyn även tas till det minimikrav på nedskrivningsbara skulder som har beslutats på gruppnivå.

Med minimikravet på nedskrivningsbara skulder avses enligt 4 kap. 1 § lagen om resolution ett krav uttryckt i procent som anger hur stora ett företags medräkningsbara kvalificerade skulder och kapitalbas minst måste vara i förhållande till företagets totala skulder och kapitalbas.

Resolutionsmyndigheten ska enligt 4 kap. 2 § lagen om resolution besluta om minimikravet för ett institut, dvs. ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag, på individuell nivå. För moderföretag inom EES ska resolutionsmyndigheten även fatta beslut om minimikravet på gruppnivå. För gränsöverskridande koncerner finns särskilda regler om hur beslut ska fattas som bl.a. innebär att överenskommelser ska försöka nås med berörda resolutionsmyndigheter i andra länder. Resolutionsmyndigheten får även besluta om minimikrav på nedskrivningsbara skulder för vissa andra företag som omfattas av lagen om resolution.

I artikel 45.6 i krishanteringsdirektivet anges sex kriterier som ska ligga till grund för resolutionsmyndighetens beslut om minimikravet. Kriterierna kommer att specificeras närmare i tekniska standarder (se artikel 45.2).⁹ Medlemsstaterna får enligt direktivet införa ytterligare kriterier som ska ligga till grund för beslut om minimikravet.

Regeringen framhåller i lagrådsremissen att kriterierna av rättsäkerhetsskäl bör framgå av föreskrifter och åtminstone inkludera de kriterier som anges i direktivet.¹⁰ Riksgälden ser i nuläget inte skäl att införa ytterligare kriterier än de som framgår av direktivet.

Det första kriteriet (artikel 45.6 a) är i det närmaste av portalkaraktär och anger att minimikravet ska vara tillräckligt stort för att företaget vid användning av resolutionsverktygen ska kunna rekonstrueras eller avvecklas på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.¹¹ I 4 kap. 3 § första stycket lagen om resolution anges bl.a. att minimikravet ska fastställas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet i syfte att säkerställa att ett företag, om det försätts i resolution, har kvalificerade skulder och en kapitalbas som tillsammans är tillräckligt stora för att resolutionsåtgärder ska kunna vidtas som uppfyller resolutionsändamålen.¹² Artikel 45.6 a får därför anses genomförd genom 4 kap. 3 § lagen om resolution.

Av det andra kriteriet (artikel 45.6 b) framgår att minimikravet ska vara tillämpligt högt för att företaget, om skuldnedskrivningsverktyget används, ska kunna absorbera förluster och återställa kärnprimärkapitalrelationen till den nivå som är nödvändig för att företaget ska uppfylla kraven för

---

⁹ Se EBA FINAL Draft Regulatory Technical Standards on criteria for determining the minimum requirement for own funds and eligible liabilities under Directive 2014/59/EU (EBA/RTS/2015/05).

¹⁰ Lagrådsremissen Genomförande av krishanteringsdirektivet, s. 258f.

¹¹ Den svenska översättningen av direktivet anger att företaget ska ”kunna försättas i resolution”. I den engelska texten anges att företaget ”can be resolved”. Det senare motsvaras i lagen om resolution av ”rekonstrueras eller avvecklas” (se t.ex. 1 kap. 1 § lagen om resolution).

¹² Med resolutionsändamålen i lagen om resolution avses detsamma som resolutionsmålen i krishanteringsdirektivet, jfr artiklarna 2.1.16 och 31.2 i direktivet med 1 kap. 6 § lagen om resolution.

verksamheten enligt kapitaltäckningsdirektivet respektive MiFID II-direktivet.^{13 14} Vidare ska kärnprimärkapitalrelationen kunna återställas till en nivå som är nödvändig för att bibehålla tillräckligt marknadsförtroende för företaget.

Det tredje kriteriet (artikel 45.6 c) behandlar situationen att det i företagets resolutionsplan anges att vissa kategorier av skulder kan komma att undantas från skuldnedskrivning enligt artikel 44.3 i direktivet. Detta kan få till följd att den mängd nedskrivningsbara skulder som faktiskt kan komma att bli föremål för nedskrivning blir för lågt, eller att andra grupper av borgenärer får sina fordringar nedskrivna med ett högre belopp. Det senare kan leda till att principen att ingen borgenär ska få ett sämre utfall än om företaget avvecklats genom konkurs eller likvidation åsidosätts, vilket strider mot direktivets skyddsregler. Kriteriet behandlar även den situationen att resolutionsplanen förutser att vissa kvalificerade skulder kan komma att överföras genom partiell överföring vid resolution. I sådana fall ska minimikravet vara tillräckligt högt så att övriga kvalificerade skulder kan absorbera förluster och återställa kärnprimärkapitalrelationen.

Det fjärde kriteriet (artikel 45.6 d) anger att hänsyn ska tas till företagets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.

Av det femte kriteriet (artikel 45.6 e) framgår att hänsyn ska tas till i vilken utsträckning medel från insättningsgarantin kan bidra till finansieringen av en resolution av företaget. Insättningar som skyddas av insättningsgarantin (så kallade garanterade insättningar) är undantagna från skuldnedskrivning. En insättning kan således aldrig skrivas ned till den del den omfattas av insättningsgarantin. Insättningsgarantisystemet ska emellertid – med vissa undantag – tillskjuta medel som motsvarar det belopp som insättningarna skulle ha skrivits ned med om de inte vore undantagna. Detta kan få betydelse för företag med en hög andel garanterade insättningar i förhållande till övriga skulder.

Det sjätte och sista kriteriet (artikel 45.6 f) anger att hänsyn ska tas till i vilken utsträckning företagets fallissemang kan påverka den finansiella stabiliteten negativt. I detta inkluderas även spridning av negativa effekter på grund av företagets sammankoppling med andra företag eller med övriga delar av det finansiella systemet.

---

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU.

¹⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU.

För att genomföra direktivet föreslår Riksgälden att bestämmelser motsvarande artikel 45.6 b–f tas in i föreskrifter.

Även de kriterier som framgår av artikel 45.10 ska införlivas genom föreskrifter. Artikel 45.10 rör de kriterier som ska ligga till grund för ett beslut om minimikravet för dotterföretag i en koncern. Enligt artikeln ska kriterierna i 45.6 tillämpas, varvid dotterföretagets storlek, affärsmodell, riskprofil och kapitalbas ska beaktas särskilt. Vidare ska hänsyn tas till kravet på gruppnivå. Vad gäller dotterinstitut i en gränsöverskridande koncern framgår det sistnämnda redan av 4 kap. 5 § andra stycket lagen om resolution. För sådana institut behöver det kravet därför inte införlivas genom föreskrifter.

3.1.4 Beslut om att minimikravet ska uppfyllas med vissa typer av instrument

Riksgäldens förslag: De typer av kvalificerade skulder varmed Riksgälden får besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder, är endast sådana skulder som omfattas av avtalsvillkor som innebär att skulden

1. ska skrivas ned eller konverteras före andra kvalificerade skulder vid användning av skuldnedskrivningsverktyget, och
2. vid konkurs ska återbetalas först efter att övriga kvalificerade skulder har återbetalats.

Av skäl 79 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten från fall till fall får kräva att minimikravet på nedskrivningsbara skulder helt eller delvis ska bestå av kapitalbas eller en viss typ av skulder. Enligt artikel 45.13 i direktivet får resolutionsmyndigheten i enskilda fall besluta att minimikravet på nedskrivningsbara skulder delvis ska uppfyllas med så kallade instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning.

För att ett instrument ska få räknas som ett instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning ska resolutionsmyndigheten enligt artikel 45.14 vara övertygad om att instrumentet dels omfattas av avtalsvillkor som innebär att skulden ska skrivas ned eller konverteras före andra kvalificerade skulder vid användning av skuldnedskrivningsverktyget, dels är föremål för ett avtal, ett åtagande eller en bestämmelse om prioritering som är bindande och innebär att skulden har lägre prioritet än andra kvalificerade skulder vid normala insolvensförfaranden.

För svensk del utgörs instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning enkelt uttryckt av fordringar som är efterställda om företaget i fråga försätts i konkurs. Fordringar som inte är förenade med förmånsrätt har normalt sett inbördes lika rätt. En borgenär kan dock enligt fordringsavtalet ha rätt

till betalning först efter övriga borgenärer. Då är fordringen att betrakta som efterställd. Ett instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning ska alltså vara efterställt övriga oprioriterade fordringar, oavsett om det rör sig om kvalificerade skulder eller andra oprioriterade fordringar. Utöver detta måste fordringsavtalet enligt direktivet också innehålla villkor om att skulden ska skrivas ned eller konverteras före andra kvalificerade skulder vid användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Vid behandlingen av artikel 45.13 i lagrådsremissens allmänmotivering uttalar regeringen att det i lag bör tas in en bestämmelse som anger att resolutionsmyndigheten får besluta att minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska uppfyllas med *denna typ av instrument*.¹⁵ Bestämmelsen i fråga (4 kap. 4 § lagen om resolution) har formulerats som en rätt för resolutionsmyndigheten att besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet med vissa typer av kvalificerade skulder. Enligt Riksgäldens bedömning kan emellertid regeringens uttalande om *denna typ av instrument* – sett i sin kontext – inte syfta på något annat än instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning.

Med anledning av regeringens uttalande kan således Riksgälden inte tolka 4 kap. 4 § lagen om resolution på annat sätt än att de instrument som avses i den bestämmelsen begränsas till att omfatta instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning. Det finns enligt Riksgäldens bedömning inte tillräckligt stöd i lagrådsremissen för att anta att 4 kap. 4 § lagen om resolution har getts ett vidare tillämpningsområde än det som följer av artikel 45.13 i direktivet.

Med anledning av det nu sagda och för att genomföra direktivet föreslår Riksgälden att bestämmelser motsvarande artikel 45.14 tas in i föreskrifter. Genom dessa föreskrifter regleras vilka kvalificerade skulder som Riksgälden i det enskilda fallet får besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet med.

3.2 Omstruktureringsplaner

3.2.1 Allmänt

Enligt 21 kap. 5 § lagen om resolution ska ett företag under resolution upprätta en omstruktureringsplan när skuldnedskrivningsverktyget används. Planen ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess långsiktiga livskraft.

---

¹⁵ Lagrådsremissen Genomförande av krishanteringsdirektivet, s. 261f.

Om två eller flera företag i samma koncern ska rekonstrueras ska moderinstitutet inom EES upprätta en plan för samtliga företag inom koncernen (21 kap. 12 § lagen om resolution).

Om statsstödsreglerna är tillämpliga, ska planen vara förenlig med den omstruktureringsplan som företaget ska ta fram enligt de reglerna.

3.2.2 Omstruktureringsplanens innehåll

Riksgäldens förslag: En omstruktureringsplan ska innehålla

1. en detaljerad analys av orsakerna till att företaget fallerat eller sannolikt skulle ha fallerat,
2. en beskrivning av de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess långsiktiga livskraft, samt
3. en tidsplan för genomförandet av de åtgärder som anges i 2.

Sådana åtgärder som anges i 2 ovan kan bland annat vara att

1. omstrukturera verksamheten,
2. förändra företagets operativa system och affärsmodell,
3. avyttra förlustbringande verksamheter, eller
4. sälja tillgångar eller verksamhetsgrenar.

Av artikel 52.4 i krishanteringsdirektivet framgår att åtgärderna i omstruktureringsplanen ska baseras på realistiska antaganden om de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden som råder för företaget. I den angivna artikeln anges vidare att omstruktureringsplanen bl.a. ska ta hänsyn till den rådande situationen och framtidsutsikterna på de finansiella marknaderna. Som ett led i detta ska planen innehålla antaganden om bästa och sämsta utfall, inklusive en kombination av händelser för att identifiera företagets största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga referensvärden och riktmärken för läget och utvecklingen i finanssektorn i stort.

Av artikel 52.5 i direktivet följer att planen åtminstone ska innehålla en detaljerad analys av dels de faktorer och problem som lett till att företaget kommit eller sannolikt skulle ha fallerat, dels de omständigheter som orsakat dessa svårigheter. Planen ska även innehålla en beskrivning av de åtgärder som ska vidtas för att återställa livskraften hos företaget på lång sikt samt en tidsplan för genomförandet av de åtgärderna.

Artikel 52.6 i direktivet innehåller en exemplifiering av åtgärder som syftar till att återställa livskraften hos ett företag. Dessa åtgärder är a) omstrukturering av verksamheten, b) förändringar av operativa system och infrastruktur, c) avyttring av förlustbringande verksamheter, d) omstrukturering av befintlig verksamhet som kan bli konkurrenskraftig samt e) försäljning av tillgångar eller verksamhetsgrenar.

Åtgärderna i c), d) och e) är närmast att betrakta som olika sätt att omstrukturera verksamheten på, dvs. den åtgärd som anges i a). Det kan t.ex. handla om att på ett eller annat sätt göra sig av med de mer problemtyngda delarna i företaget. Åtgärderna i b) torde främst ta sikte på att göra företagets verksamhet mer effektiv. Förutom att byta affärs- eller kommunikationssystem kan en sådan åtgärd också exempelvis vara att uppdra åt någon annan att hantera den delen av verksamheten, så kallad outsourcing. Även den motsatta situationen är tänkbar, dvs. att företaget hämtar hem sådan verksamhet som det tidigare låtit en uppdragsgämare utföra.

För att genomföra direktivet föreslår Riksgälden att bestämmelser motsvarande artiklarna 52.5 och 52.6 tas in i föreskrifter. Artikel 52.6 d) täcks enligt Riksgäldens uppfattning av artikel 52.6 a) och behöver därför inte genomföras särskilt.

Direktivets bestämmelser om innehållet i en omstruktureringsplan är inte uttömmande. Eba har tagit fram förslag på tekniska standarder som ska precisera bestämmelserna i artikel 52.5.¹⁶ Förslaget är förhållandevis detaljerat. Eba har vidare tagit fram förslag på riktlinjer för att närmare specificera de krav som en omstruktureringsplan måste uppfylla för att resolutionsmyndigheten ska kunna godkänna den.¹⁷

Som tidigare nämnts antas tekniska standarder i form av förordning eller beslut och blir därför direkt gällande i Sverige. Ebas riktlinjer har som framgår av avsnitt 2.2 en rättslig betydelse i Sverige som påminner om vad som gäller för allmänna råd. Mot den bakgrunden ser Riksgälden för närvarande inte behov av att införa ytterligare bestämmelser om vad en omstruktureringsplan ska innehålla utöver dem som följer av de ovan nämnda direktivartiklarna. Riksgälden kommer att se över behovet av ytterligare föreskrifter när de tekniska standarderna och riktlinjerna är antagna.

3.3 Register över avtal

3.3.1 Allmänt

I 5 kap. 5 § lagen om resolution finns bestämmelser om avtalsregister. Enligt de bestämmelserna får resolutionsmyndigheten besluta att ett företag ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Bestämmelserna grundar sig på artiklarna 10.8 och 71.7 i krishanteringsdirektivet.

---

¹⁶ Se Consultation Paper Draft Regulatory Technical Standards and guidelines on Business Reorganisation Plans under Directive 2014/59/EU (BRRD) (EBA/CP/2015/05).

¹⁷ *Ibid.*

Kravet att ett företag ska föra register över vissa avtal motiveras med behovet av att resolutionsmyndigheten snabbt ska kunna bilda sig en uppfattning om vilka avtal som ett företag har ingått.¹⁸ Det kan handla om att säkerställa att myndigheten kommer att kunna få tillgång till nödvändig information om företaget i fråga försätts i resolution.¹⁹ Ett sådant register kan t.ex. få betydelse för myndighetens befogenhet att tillfälligt skjuta fram uppsägningsrätten för avtal som någon har ingått med ett företag under resolution.

I krishanteringsdirektivet begränsas skyldigheten att upprätta avtalsregister till att endast omfatta finansiella avtal. Den svenska lagstiftningen föreslås gå längre. I lagen om resolution utvidgas nämligen denna skyldighet till att även omfatta andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Sådana avtal kan t.ex. vara it-avtal samt avtal om deltagande i betalnings-, clearing- och avvecklingssystem.

Av artikel 71.8 i krishanteringsdirektivet framgår att Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den information om finansiella avtal som registren minst ska innehålla samt under vilka omständigheter avtalsregister bör krävas.

I lagen om resolution föreslås ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka företag som ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution, vad registren ska innehålla samt när företagen ska ge in register för olika typer av avtal.

3.3.2 Riksgälden avvaktar med att ta fram föreskrifter om avtalsregister

Riksgäldens bedömning: Föreskrifter om avtalsregister bör inte införas i nuläget.

Riksgälden väljer att inte föreslå föreskrifter om avtalsregister i nuläget. Det finns flera skäl för detta ställningstagande.

Först och främst har kommissionen ännu inte antagit de tekniska standarder som nämns ovan.²⁰ Innan de tekniska standarderna har fått sin slutliga utformning kan inte Riksgälden bedöma om det finns behov av föreskrifter om register över finansiella avtal, eller, om behov finns, hur

---

¹⁸ Lagrådsremissen Genomförande av krishanteringsdirektivet, s. 285.

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ Se Consultation Paper Draft Regulatory Technical Standards on a minimum set of the information on financial contracts that should be contained in the detailed records and the circumstances in which the requirement should be imposed (Article 71(8) BRRD) (EBA/CP/2015/04).

sådana föreskrifter bör utformas. Riksgälden bedömer vidare att de tekniska standarderna även kan få betydelse för utformningen av eventuella föreskrifter om register över andra avtal som kan vara av väsentlig betydelse vid resolution. Det finns därmed ett värde i att dessa föreskrifter tas fram samlat.

Enligt förslaget till tekniska standarder ska kravet på att upprätta avtalsregister begränsas till företag som enligt sin resolutionsplan kan bli föremål för resolution. Det blir därför tidigast aktuellt att tillämpa bestämmelserna om avtalsregister när Riksgälden har beslutat om resolutionsplaner för företagen. Av den anledningen är det inte nödvändigt att föreskrifterna om avtalsregister träder i kraft samtidigt som lagen om resolution.

Slutligen föreslår regeringen i lagrådsremissen att Finansinspektionen ska ges en motsvarande rätt att besluta om avtalsregister som resolutionsmyndigheten.²¹ Genom att avvakta med att ta fram föreskrifter om avtalsregister får Riksgälden och Finansinspektionen möjlighet att samråda för att på så sätt undvika att det förekommer omotiverade skillnader i de krav som kommer att ställas på registren av respektive myndighet.

3.4 Uppgiftsskyldighet för företagen

Riksgäldens bedömning: Föreskrifter om uppgiftsskyldighet för företagen bör inte införas i nuläget.

I lagen om resolution finns bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om 1.) vilken information om nedskrivningsbara skulder ett företag ska lämna till resolutionsmyndigheten och när den ska lämnas, 2.) vilka uppgifter en avgiftsskyldig ska lämna till resolutionsmyndigheten för att myndigheten ska kunna fastställa den avgiftsskyldiges avgift, samt 3.) vilka upplysningar ett företag ska lämna till resolutionsmyndigheten för dess verksamhet enligt lagen (29 kap. 1 § 3, 9 och 10).

Uppgifterna från företagen behövs – förutom för att besluta om minimikravet på nedskrivningsbara skulder och för att fastställa avgifterna – även för bl.a. upprättandet av resolutionsplaner.

Lagen om resolution innehåller bestämmelser som gör det möjligt för resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen att utbyta information.

---

²¹ Se 13 kap. 8 a § och 16 kap. 1 § 14 förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse samt 23 kap. 3 b § och 15 § 3 förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden i lagrådsremissen Genomförande av krishanteringsdirektivet.

Regeringen uttalar i lagrådsremissen att utgångspunkten också bör vara att myndigheterna så långt det är möjligt ska samverka och utbyta uppgifter sinsemellan, i syfte att undvika ytterligare rapporteringskrav gentemot företagen i de fall viss information redan finns tillgänglig hos en av myndigheterna.²² För Riksgäldens del handlar det således om att i första hand kontrollera vilken information om företagen som finns tillgänglig hos Finansinspektionen.

Riksgälden ser ett stort värde i att Finansinspektionen även hämtar in uppgifter från företagen som Riksgälden i sin roll som resolutionsmyndighet annars skulle hämta in direkt från företagen, dvs. sådana uppgifter som inte finns tillgängliga hos inspektionen. Med en sådan ordning skulle företagen bara behöva rapportera till en myndighet. Företagen skulle då inte heller behöva anpassa sina rapporteringssystem till flera insamlingsystem.

Riksgälden utreder för närvarande de rättsliga möjligheterna att låta Finansinspektionen hämta in information från företagen för Riksgäldens räkning. Av den anledningen väljer Riksgälden att inte föreslå föreskrifter om uppgiftsskyldighet för företagen i nuläget.

3.5 Upphävande av föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.

Riksgäldens förslag: Riksgäldens föreskrifter till förordningen om statliga garantier till banker m.fl. upphävs. Föreskrifterna upphör att gälla samtidigt som lagen om resolution och övriga lagändringar träder i kraft.

3.5.1 Allmänt

Med stöd av bemyndigandet i 8 kap. 4 § stödlagen har regeringen utfärdat förordningen om statliga garantier till banker m.fl. Som framgår av avsnitt 2.4 har Riksgälden med stöd av bemyndigandet i 17 § den förordningen meddelat verkställighetsföreskrifter.

Under 2008 och 2009 utfärdade Riksgälden – i sin roll som stödmyndighet – garantier för svenska banker och bolåneinstituts upplåning under förordningens garantiprogram. Som mest omfattade garantiprogrammet sammanlagt sex banker och bolåneinstitut. Sommaren 2009 uppgick garantierna till 354 miljarder kronor. Den 12 maj 2015 förföll det sista lånet som omfattades av garantiprogrammet. Det finns därmed inte längre några utestående garantier under programmet.

Regeringen föreslår i lagrådsremissen att stödlagen upphävs och ersätts av lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. Riksgälden utgår från

---

²² Lagrådsremissen Genomförande av krishanteringsdirektivet, s. 235 och 255.

att regeringen kommer att upphäva de förordningar som meddelats med stöd av lagen samtidigt som lagen upphävs.

3.5.2 Riksgälden föreslår att föreskrifterna upphävs

Riksgäldens föreskrifter till förordningen om statliga garantier till banker m.fl. reglerar dels vilka uppgifter ett företag ska lämna till stödmyndigheten i samband med ansökan om att få delta i programmet, dels vilka uppgifter ett företag som deltar i programmet ska lämna rörande bl.a. garanterade skuldförbindelser. Föreskrifterna innehåller även bestämmelser om hur den avgift företagen ska betala avseende utfärdade garantier ska beräknas.

Garantiprogrammet har upphört och inga nya garantier kan utfärdas under programmet. Samtliga garanterade skuldförbindelser har återbetalats och inga garantiavgifter är utestående. Av den anledningen bör Riksgäldens föreskrifter upphävas. Föreskrifterna bör upphöra att gälla samma dag som stödlagen och regeringens förordningar till stödlagen upphör att gälla.

4 Förslagets konsekvenser

4.1 Allmänt

I det följande redogörs för de konsekvenser som Riksgälden bedömer att de föreslagna föreskrifterna får. Inledningsvis beskrivs hur samhället påverkas av förslaget. Därefter beskrivs konsekvenserna för konsumenterna och för företagen. Avslutningsvis redogörs för konsekvenserna för Riksgälden.

Som framgår av avsnitt 2.3 föreslår regeringen i lagrådsremissen att krishanteringsdirektivet ska genomföras i svensk rätt huvudsakligen genom lagen om resolution men att vissa avgränsade delar av direktivet ska genomföras i föreskrifter. De nu föreslagna föreskrifterna utgör därmed en del av genomförandet av direktivet. Det går därför inte att helt separera konsekvenserna av de föreslagna föreskrifterna från konsekvenserna av lagförslaget. För fullständighetens skull tas därför i det följande i viss utsträckning även hänsyn till konsekvenserna av relevanta bestämmelser i lagen om resolution, även om dessa bara i mindre grad påverkas av de vägval som görs vid utformningen av föreskrifterna.

Den nära kopplingen mellan lagen om resolution och de föreslagna föreskrifterna gör att de konsekvensanalyser som presenteras i lagrådsremissen samt i Finanskriskommitténs slutbetänkande är av betydelse även för föreskrifterna.²³ Det är i sammanhanget också värt att

---

²³ Se Resolution – En ny metod för att hantera av banker i kris (SOU 2014:52).

nämna den konsekvensanalys som kommissionen gjorde redan i samband med att det ursprungliga direktivförslaget lades fram.²⁴

4.2 Konsekvenserna för samhället

Finanskriser innebär stora kostnader för samhället, bland annat genom långdragna och djupa fall i produktion och sysselsättning. Som nämndes inledningsvis bygger resolutionsförfarandet på att det ska vara ett företags ägare och borgenärer som ska bära eventuella förluster i ett fallerande företag snarare än staten. Det bör bidra till ett mer balanserat risktagande i de berörda företagen och därmed minska sannolikheten för framtida kriser. Det nya regelverket – såväl lagen om resolution som de nu föreslagna föreskrifterna – får därför rent allmänt anses innebära ett ökat skydd för samhället och samhällsekonomin i stort och för skattebetalarna. Även konsumenterna i egenskap av företagets kunder gynnas av ökad finansiell stabilitet.

Som redogörs för i avsnitt 3.1 finns i lagen om resolution bestämmelser om minimikrav på nedskrivningsbara skulder. Bestämmelserna preciseras närmare i de föreslagna föreskrifterna. Syftet med bestämmelserna är som tidigare nämnts att begränsa risken för att ett företag som fallerar och blir föremål för resolution inte har tillräckligt med kapital och kvalificerade skulder som kan absorbera förluster eller konverteras till kapital. Ett sådant företag kan nämligen inte hanteras på ett ändamålsenligt sätt i resolution. Bestämmelserna om minimikrav på nedskrivningsbara skulder torde därför i allmänhet minska de samhällsekonomiska kostnaderna för krishantering.

Samtidigt kan sådana krav ha effekter på företagets finansieringskostnader, vilket i sin tur kan påverka kostnaderna för finansiella tjänster. Kraven måste således balansera ambitionen att förbättra möjligheterna att hantera kriser mot konsekvenserna för företagets verksamhet utanför kris. Den avvägningen görs dock i första hand vid beslut om nivån på kraven och påverkas i liten grad av de nu aktuella föreskrifterna.

De föreslagna föreskrifterna om omstruktureringsplaner syftar bl.a. till att främja effektiviteten i ett resolutionsförfarande. En rekonstruktion av ett systemviktigt företag gör att det kan återgå till normal – och stabil – verksamhet och tillhandahålla tjänster till sina kunder mer effektivt än när det är under resolution. Även de föreskrifterna torde därför bidra till att minska de samhällsekonomiska kostnaderna av finansiella kriser.

---

²⁴ Commission Staff Working Document Impact Assessment, Brussels, 6.6.2012 SWD [2012] 166 final.

4.3 Konsekvenserna för konsumenterna

Riksgälden bedömer att de föreslagna föreskrifterna inte har några direkta konsekvenser för konsumenterna (utöver dem som direkt följer av lagen om resolution).

4.4 Konsekvenserna för företagen

4.4.1 Allmänt

De föreslagna föreskrifterna berör i första hand kreditinstitut och värdepappersbolag. Av Finansinspektionens företagsregister framgår att det i nuläget finns 123 kreditinstitut och 107 värdepappersbolag. Vidare kan vissa företag som ingår i samma koncern som ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag komma att påverkas av förslaget.

De föreslagna föreskrifterna innebär ökade kostnader för företagen. Det handlar främst om ökade finansieringskostnader och administrativa kostnader. Finansieringskostnaderna påverkas i första hand av att investerare sannolikt kommer att kräva högre avkastning för att inneha skuldförbindelser som kan bli föremål för skuldnedskrivning. En sådan ökning får dock anses motiverad med hänsyn till förslagets positiva effekter för samhällsekonomin.

De föreslagna föreskrifterna ska – liksom regelverket i dess helhet – tillämpas proportionerligt, vilket följer av artikel 1.1 i direktivet. Det betyder bland annat att hänsyn ska tas till i vilken mån ett företag har betydelse för den finansiella stabiliteten. Typiskt sett har mindre företag liten betydelse i det avseendet. Kraven på dessa kan därför antas bli mindre betungande. Det innebär i sin tur att eventuella kostnader typiskt sett blir lägre för mindre företag.

I det följande diskuterar Riksgälden de kostnader som de föreslagna föreskrifterna bedöms medföra för företagen.

4.4.2 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

Vad som ibland beskrivs som den implicita statsgarantin, dvs. antagandet att staten inte kommer att låta en systemviktig bank gå omkull, har medfört billigare finansiering för de systemviktiga bankerna. Lån till sådana företag har typiskt sett ansetts vara förenade med lägre risk. Ett syfte med det nya regelverket är att ta bort denna förväntan på statliga räddningsinsatser. Så sker genom att det nya ramverket ger förutsättningar för att även systemviktiga banker ska kunna avvecklas och rekonstrueras, bl.a. genom skuldnedskrivning. Ett led i detta är bestämmelserna om minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

De föreslagna föreskrifterna om att endast vissa kvalificerade skulder får användas för att uppfylla minimikravet innebär att ett företag måste ha en tillräckligt stor andel sådana skulder i förhållande till företagets totala skulder.

Samtliga kvalificerade skulder, både medräkningsbara och icke-medräkningsbara, kan komma att skrivas ned eller konverteras i en resolution. Sådana skulder kommer därför sannolikt att bedömas som mer riskfyllda och därmed också bli mer kostsamma för företagen än andra skulder. Det är också troligt att de medräkningsbara skulderna kommer att medföra högre finansieringskostnader än andra kvalificerade skulder. Det är nämligen mer sannolikt att de medräkningsbara skulderna kommer att kunna skrivas ned eller konverteras i resolution än andra kvalificerade skulder. Om det dessutom kommer att ställas krav på att minimikravet ska uppfyllas med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning (se avsnitt 3.1.4) kommer kostnadsdifferensen mellan medräkningsbara och övriga kvalificerade skulder att öka ytterligare.

Samtidigt är det rimligt att anta att skulder som varken är kvalificerade eller medräkningsbara kommer att betraktas som mindre riskfyllda och därmed medföra en lägre kostnad. Vad den sammantagna effekten blir på företagets totala finansieringskostnader är beroende av förhållandena i varje enskilt företag och kommer framför allt att påverkas av om företaget betraktas som systemviktigt eller inte.

För företag som det tidigare inte funnits några förväntningar om statliga räddningsinsatser för, dvs. i första hand mindre företag, bör de nya reglerna inte leda till någon nettoökning av finansieringskostnaderna. För systemviktiga företag är det däremot troligt att de sammantagna finansieringskostnaderna ökar något p.g.a. att förväntningarna på statliga räddningsinsatser får antas minska när de nya reglerna träder i kraft. Hur stor denna ökning blir är dock svårt att bedöma eftersom en sådan beräkning måste grunda sig på förhållandena i varje enskilt företag.

De ökade finansieringskostnaderna för systemviktiga företag utjämnar emellertid den snedfördelning som funnits till följd av förväntningar om att konkurs i sådana företag varit osannolik. Utlåning till systemviktiga företag kommer i och med de nya reglerna därför att prissättas på ett mer marknadsmässigt sätt. En förbättrad konkurrens gynnar mindre företag som inte anses vara systemviktiga.

4.4.3 Omstruktureringsplaner

Bestämmelserna om omstruktureringsplaner i lagen om resolution och de nu föreslagna föreskrifterna blir endast tillämpliga om ett företag har försatts i resolution och resolutionsmyndigheten beslutar att använda skuldnedskrivningsverktyget. Majoriteten av de företag som berörs av det

nya regelverket kommer med andra ord aldrig att behöva tillämpa dessa bestämmelser.

Det krävs ett förhållandevis omfattande arbete för att upprätta en omstruktureringsplan. En sådan plan kräver nämligen att företaget bl.a. analyserar vilka åtgärder som måste vidtas för att det ska återfå sin långsiktiga livskraft. De föreslagna föreskrifterna kommer därför att medföra administrativa kostnader för företag som har försatts i resolution.

När kostnaderna uppstår kommer de i huvudsak att bäras av de intressenter som blir ägare till företaget när det lämnar resolution. De ingår i så måtto bland följderna av att ha ägt respektive finansierat ett företag som hamnat i resolution. De som bär kostnaderna är samtidigt de aktörer som mest direkt har intresse av att företaget får en livskraftig struktur. I egenskap av ägare kan de tillgodogöra sig fördelarna av att företaget fungerar väl när de återfår kontrollen i samband med att företaget lämnar resolution. Detta innebär sammantaget att kostnaderna bärs av rätt intressenter utifrån syftet med resolution.

4.4.4 Upphävande av föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.

Med hänsyn till vad som anförs i avsnitt 3.5 bedömer Riksgälden att det inte uppkommer några särskilda konsekvenser till följd av upphävandet av föreskrifterna till förordningen om statliga garantier till banker m.fl.

4.5 Konsekvenser för Riksgälden

Den föreslagna regleringen – både lagen om resolution och de nu föreslagna föreskrifterna – innebär att Riksgälden i sin roll som resolutionsmyndighet får nya uppgifter. Riksgälden ska som ett led i upprättandet av resolutionsplaner t.ex. fatta beslut om vilket minimikrav på nedskrivningsbara skulder som ett företag ska uppfylla. Detsamma gäller vilket minimikrav som ett moderföretag inom EES ska uppfylla på gruppnivå. Under en övergångsperiod kommer således antalet ärenden att vara betydande och ett omfattande utvecklingsarbete kommer att krävas för att ta fram metoder och system för att handlägga dessa nya frågor.

Den nya regleringen innebär vidare att Riksgälden ska övervaka att vissa av reglerna efterlevs. Regleringen innebär vidare en skyldighet för Riksgälden att samarbeta med utländska resolutionsmyndigheter.

Sammanfattningsvis innebär såväl lagen om resolution som de nu föreslagna föreskrifterna en ökad resursåtgång och högre arbetsbelastning för Riksgälden. Det rör sig om helt nya uppgifter som Riksgälden inte har haft tidigare. Kompetens och resurser behöver därför anpassas till de nya uppgifterna. Då regeringen valt att inte tillföra nya resurser samt har tagit

bort merparten av befintlig finansiering för bankstödsverksamheten kommer kravet på nya kompetenser att behöva täckas genom omprioriteringar inom Riksgäldens övriga verksamhet. I annat fall blir det svårare för Riksgälden att utföra uppdraget med fullgod kvalitet.